

Всеукраїнська асамблея докторів наук з державного управління
Міжрегіональна Академія управління персоналом
Національна служба посередництва та примирення
Всеукраїнська Академія Наук Публічного Управління
Регіональна академія менеджменту (Казахстан)
Академія Поморська в Слупську (Польща)

МАТЕРІАЛИ

Міжнародної науково-практичної конференції

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ВИМІР РЕФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

2 листопада 2018 р.

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2018

*Рекомендовано до друку Вченою Радою Навчально-наукового
Інституту міжнародних відносин та соціальних наук
Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 3 від 25.10.2018 р.)*

Європейський вимір реформування публічного управління в Україні: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (2 листопада 2018 року) / за заг. ред. О. І. Пархоменко-Куцевіл. — К.: ДП “Видавничий дім “Персонал”, 2018. — 144 с.

У збірнику публікуються матеріали доповідей учасників Міжнародної науково-практичної конференції “Європейський вимір реформування публічного управління в Україні” щодо проблем розвитку публічного управління через європейських вектор.

Розраховано на фахівців державного управління, працівників органів державної влади та місцевого самоврядування, науковців, викладачів, слухачів вищих навчальних закладів, які отримують освіту за спеціальністю “Публічне управління та адміністрування”.

Т. О. Костюк	
<i>Інтернаціоналізація вищої освіти: стратегічна мета чи фрагментовані завдання для ЗВО та системи державного управління</i>	49
Б. В. Круглик	
<i>Вплив інновацій на систему державного управління.....</i>	53
О. І. Крюков, О. В. Радченко	
<i>Ідеологічні складові національної безпеки держави.....</i>	55
М. К. Кулава	
<i>Державне регулювання взаємодії органів державної виконавчої системи та приватних виконавців в Україні: концептуальні основи.....</i>	58
Н. А. Лебедєва	
<i>Викладання англійської мови у галузі знань “Публічне управління та адміністрування” в аграрному вищому навчальному закладі.....</i>	60
Д. С. Мартишин	
<i>Християнська місія у контексті державного управління: трансформація релігійної комунікації в умовах глобального інформаційно-комунікативного простору</i>	63
А. П. Миколаєць	
<i>Сутнісні характеристики добровільної самоорганізації конкретного людського співтовариства</i>	67
А. А. Мошинін	
<i>Практичні аспекти оцінювання ризиків та ефективності реалізації завдань державної антикорупційної політики.....</i>	69
Н. В. Мудренко	
<i>Застосування терміна “сфера зовнішніх зносин”</i>	72
К. Науменко	
<i>Волонтерство як інститут громадянського суспільства в Україні.....</i>	75
Мехді Фарман Огли Насіров	
<i>Розвиток ресайклінгу ПЕТ-тари, пластикової упаковки та подібних пластикових товарів за сценарним підходом.....</i>	78
О. В. Охотникова	
<i>Реалізація меритократичного принципу в Сінгапурі та можливості застосування його в Україні</i>	81
І. О. Парубчак	
<i>Трансформація публічного управління у гуманітарній політиці держави: європейський вибір</i>	83
О. І. Пархоменко-Куцевіл	
<i>Формування антикорупційної політики в Китаї: теоретичний аналіз</i>	86
І. М. Перестюк	
<i>Удосконалення практики публічного управління у сфері захисту прав громадян на приватну власність.....</i>	88

ВПЛИВ ІННОВАЦІЙ НА СИСТЕМУ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

На сьогодні тема впливу інновацій на систему державного управління з боку науковців та практиків є недослідженою та не має однозначного трактування. Багато хто сприймає інновації як рушійну силу сьогодення і стихійний процес, що поглиблює нерівність, руйнує самобутність держави, тим самим провокуючи ризик національної безпеки. В науковій літературі існує багато підходів до визначення поняття інновації, які різняться залежно від сфери діяльності та інтересів вченого, сфери застосування інновацій, глибини їх вивчення тощо. Загалом, інновації розглядають як об'єкт і як процес.

Проаналізувавши різні погляди вчених, В. Зянько дає таке визначення цієї категорії: "Інновація — це результат втілення чи матеріалізації новаторської ідеї у певній предметній субстанції — продукті, технології, засобі людської діяльності чи послугі, для якої властиві нові споживчі якості, а реалізація передбачає зміну усталених, звичних способів діяльності, створення нового чи урізноманітнення старого попиту з метою отримання економічного, соціального, екологічного чи іншого ефекту [1, с. 43]. Це визначення поєднує в собі підхід до трактування інновації і як об'єкту і як процесу. Інновація, окрім наявності в ній елементу новизни, має забезпечувати позитивні результати від свого впровадження. У Законі України "Про інноваційну діяльність", термін інновації тлумачиться, як новостворені (застосовані) і (або) вдосконалені конкурентоздатні технології, продукція або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і (або) соціальної сфери [2]. В цілому в існуючих в українському законодавстві визначеннях інновацій акцент робиться на новаціях, які істотно поліпшують структуру та якість виробництва.

У сучасному глобалізованому світі бурхливо змінюється характер взаємовідносин людей з органами влади, модернізуються процедури управлінських дій, з'являються нові засоби глобального зв'язку. Все це в сукупності приводить до виникнення нових тенденцій функціонування системи державного управління. В руслі такого розуміння викликів процесів глобалізації доцільно говорити про самодостатність держави вибудовувати власну альтернативу суспільного розвитку, в противному разі, втративши таку самодостатність, державі нічого іншого не залишиться, як лише підпорядкуватись логіці глобального розвитку, а відповідно до цього жити за стандартами вже визначени-

ми іншими країнами. У результаті впливу інновацій відбувається своєрідне переродження держави, фактично вона здобуває нову формулу суверенітету і, як результат майже з нуля потрібно вироблювати структуру державного управління, готувати національні кадри управлінців, виробляти нову стратегію соціальної та економічної політики, яка б відповідала специфіці розвитку держави. Ресурсна складова інноваційного потенціалу розкриває об'єктивні можливості інноваційного процесу, а отже, має досліджуватися в контексті ефективності інноваційної політики у сфері державного управління.

З точки зору змін, що впливають на процеси забезпечення суспільної стабільності, процес інноваційного розвитку може бути розглянутий через класичний цикл: потреба в інноваціях → зародження інновацій → формування інновацій → апробація інновацій → визначення ефекту від реалізації, розповсюдження інновацій → втрата актуальності. Разом з тим, в розглянутому циклі не враховано певні методологічні елементи, зокрема наукова експертиза інновацій та наукова прогнозна модель їх застосування [3, с. 26].

На сьогодні відкрилися величезні можливості застосування інформаційних технологій в управлінні, зокрема технології електронного уряду, а також технологій передачі й освоєння нових знань і вмінь з метою підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування. Існує проблема низького рівня комп'ютерної грамотності населення, відсутність фінансових можливостей в державі для впровадження інноваційних технологій та недосконалість вітчизняного законодавства. Для подолання вищезначених перешкод було б доцільно спрямувати зусилля на розробку та проведення заходів щодо подальшого впровадження та апробації інновацій в державному управлінні.

Список використаних джерел

1. Зянько В. В. Інноваційне підприємництво: сутність, механізми і форми розвитку: монографія / В. В. Зянько. — Вінниця: УНІВЕРСУМ — Вінниця, 2008. — 397 с.
2. Руденко О. М. Методологія інноватики в сучасній парадигмі державного: матеріали наук.-практ. конф. за міжнар. участю, Київ, 27 трав. 2011 р.: у 2 т. / за заг. ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, С. В. Загороднюка. — К.: НАДУ, 2011. — Т. 1. — 644 с.
3. Про інноваційну діяльність : Закон України від 4 липня 2002 року № 40-IV — URL : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/40-15>